

HÔNG PHÂN KIỂM TIỀN

80
INDO-CHINOIS

972

(4)

Leu

conforme

tirage

1000 exemplaires

Hanoi

Paris

25 juillet 1928

Le Gérant:

V.H.T.

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 9762

紅粉劍仙

丁仙姑

11-23

In lần thứ nhất

Ích-chí thư-quán

Xuất bản và giữ bản quyền

Bốn năm số trọn bộ

Số 1

80 Ind-Ch.

972

©

Giá 0\$12

972

MUỐN CHO

Giống người mình được khoẻ mạnh, con mình được ra tuồng phải biết:

Cái lợi hại dưng vợ gả chồng thế nào ?

Cách sử chi lúc mới sinh thế nào ?

Cách nuôi lúc thường thế nào ?

Cách nuôi lúc ốm thế nào ?

Cách dạy lúc bé thế nào ?

Cách dạy lúc khôn thế nào ?

Gặp chứng nguy cấp phải làm thế nào ?

Đi lấy thuốc kể với ông thầy thế nào ? thì xem

Bộ « **Dục-nhi tân-pháp** » của TỊNH-LIỄU biên dịch có đủ phép mới phép cũ có cả thuốc tầu thuốc ta, nhờ văn gọn ghẽ cách thức thông thường rất dễ thực hành, cho tình-cảnh đồng-bào ta.

Sách dày ngót trăm trang bán có 0\$20.

MUỐN CHO

Con trẻ có những tính hay mạo hiểm, tiến-thủ, chong công dứ, hiểu luân-lý nên cho xem

Bộ Chuyện trẻ con (tinh thần cảm hóa)

MUỐN CHO

Con trẻ nên người tao nhã, nên tài văn chương nên cho xem :

Bộ Thần-dồng lịch-sử (đã ra hai cuốn)

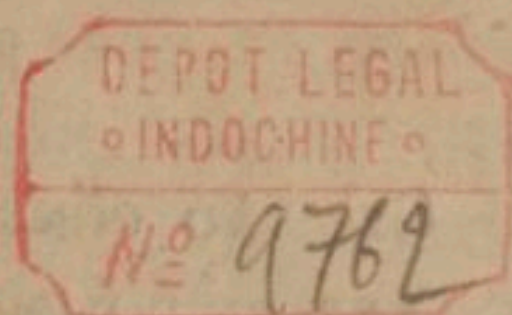
Những sách này các hàng sách lớn có bán, mua buôn hỏi tại :

Ích chí thư quán

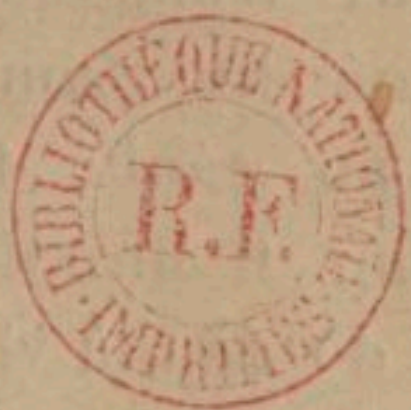
68, Route de Sinh-từ Hà-nội

HÔNG PHẦN KIỂM TIỀN

TỰA

Nét bút xuân thu, hết thầy là khen hiền chê ác, lập nên khuôn phép muôn đời ! truyền kỳ tiểu thuyết, chẳng qua là oán phận hờn duyên, gọi chút mua vui; mấy khắc. Nhưng cốt nhất phải tiêu biểu những bậc trung hiếu hiền lương, trước hết phải truyền ghi những gương lành hay ác khỗ, khiến cho kẻ xem đến những bậc trung trinh tiết liệt, thì cung kính khen lao, mà xem đến những lũ du nhĩng gian ngoan phải chau mày trợn mắt. Hóa cho nên, những truyện trừ gian ghét nhĩng mĩa ác khen lành, có bổ cho cương thường đáng để làm dẫn đồ thì mới nên công bố ra đời, còn những truyện trên bợc trong dẫu, dòm hương trộm ngọc không phải là không có cái khéo cái tài, nấu nà bóng bẩy, khiến cho kẻ xem ham thích không rời, nhưng mục đích không chính, kết cục là sách hại cho phong hóa cương thường, tưởng những bậc quân tử trong làng danh-giáo, đã giỗ cái lợi hại tiểu thuyết đối với nền phong hóa là thế nào, cũng nên để tâm lắm vậy.

HỒI THỨ NHẤT

GIẢ VÀO CỔNG NAM MÂN DÒ NƯỚC TỔNG
XEM BIỂU DANG BAO-CÔNG BIẾT MƯU DAN.

Việc trong thiên-hạ, từ xưa tới nay, bao giờ cũng một hồi trị lại một hồi loạn, hóa cho nên hợp mãi rồi phân, phân mãi rồi lại hợp, quanh co đi lại, là lẽ tất nhiên. Kể từ khi nhà Đường biến loạn, năm đời đánh chanh, ngàn lộc nước chẳng lâu giải, đẻ sinh dân vui lắm cát, non sông bát ngát, biết về tay ai ? Nhà Tống nổi lên, vượng về đức hỏa. Triệu-thái-Tổ dẹp yên sáu cõi, bình định chung nguyên, đem mắt giới giới sáng dĩa giới, phá mấy tối tan tàn lảng lảng ; Soi gương chiều chước ? biết con cõi vợ hóa lắm điều nưu, mới định lệ riêng hể anh chết em thay cho chon ven. Tôi hiền giúp giáp, nghiệp lớn lâu giải, đã thấy bốn phương mọi giới, sa gần đều phục rồi. Đến hồi chườn được mười tám đời thì vận chia nam bắc, chiều chánh sự nhiều, giặc cướp tứ tung, quyền nước vào tay dân ninh, lân bang lẫn hiếp, quân dân sưng chẳng ngoài biên, sã tắc sự nguy, chứng kẻ đầu đảng! lo thay ! nhưng mà, đức Tống tuy sự, giới còn giới chiều, long-đồ-các (bao công) còn kia, há phải chiều đình không kẻ giúp; Phủ-vô-Ninh ở đó, may thay giòng tướng vẫn nhiều tay trung thần mặt sắt, gắng sức đỡ sóng chàn, nguyên soái lòng son, một tay nâng cột đỡ, dẫu cho ngồng giới cao cánh, tên suyền vân chằm phát chẳng sai, hải ngấm từ hưu thẳng kéo, giao chém quai một vung là sạch ! đó đều là vì cái công nhà Tống khéo dạy dỗ dân, có lo gì quân mân kéo cả nước chàn sang ru ? Cái đó chả kể chi, nay cũng nói về năm gia hữu chiều Tống, vua nước Nam-Mân là Lam-phụng-Cao đóng đô ở Việt, xưng bá xưng hùng. Đất Việt đó tức là cõi đất đời xưa gọi là Mân-việt, bên đông kề bể lớn, bên nam kề Quảng-đông, bên tây liền Giang tây, bên bắc

giáp Hồ-quảng. Bảy giờ là hồi Nam-mân thịnh nhất, bộ hạ có quan tả-thừa-tướng là Tiêu-binh, hữu thừa tướng là Lương-vương, Đại nguyên-soái là Tiết-thiện-Hùng. dũng tướng có bọn Khương-đạt-Ngũ, Nhân-mộc-Thịnh Lư-chung, binh hùng trăm vạn, tướng khỏe nghìn viên, lại sinh được ba Hoàng-tử, nhơn là Lam-thắng, thứ là Lam phy, con út là Lam-minh, lại sinh được một gái tên là Bảo nguyệt công-chúa, vì khi Hoàng-hậu Đinh thị có thai, nằm mộng thấy một vùng giăng sáng, sa vào trong lòng, lúc sinh ra là gái, nên mới đặt tên là Bảo-nguyệt công-chúa. Khi công chúa mới lên tám tuổi, đang đứng ở dưới gác hoa đình xem giăng, thốt nhiên thấy một chạn gió lốc cuốn lấy công-chúa đem đi mất tăm mất tích. Thị tì vội vàng vào báo Mân vương và Hoàng hậu, cả nhà gào khóc một hồi, rồi lại sai người đi dò tìm các xứ, tỉnh không thấy gì, trong đám ba hoàng tử, chỉ có hoàng tử thứ hai là khỏe mạnh lạ lùng. Hai tay mang nổi nghìn cân, cho nên Mân vương vẫn có ý toan nuốt cả thiên hạ, sự đó sẽ nói sau. nay cũng nói giỡn đến cái lai lịch của Kim-tinh nương nương là một tay làm náo động cả cõi trần cõi tiên, nguyên trước kia ở cách ngoài thành huyện Nam-hải phủ Quảng châu tỉnh Quảng-dông có một cái chại gọi là chại Kim-sơn, trong chại có một vị Tú-tài họ Kim tên là Đồ, lấy vợ là họ Lâm, chưa sinh đẻ con nào, nhà Kim-đồ vốn là một nhà giàu có vạn, tính lại chăm học, làm riêng một dan phòng sách trong chại, sớm tối một mình, chuyên chỉ học tập, một đêm đang ngồi xem sách nhác thấy ngoài phòng, có một bóng sáng đỏ đong đọc, liền một tay cầm gương một tay sách đèn mở cửa phòng sách đi ra tới chỗ ánh sáng, lấy gương bầy dặt lên, thấy có một khối, vàng tú tài na nằm rằng :

Chỉ nguyện công danh như ý, chẳng tham cái của ngoài sân, mới lại vui xuống đất, giở về phòng sách, một mực chuyên cần, chẳng bao lâu vợ là Lâm-thị có mang,

đủ ngày đủ tháng, sinh ra một gái, mặt hoa dòn dòn, đôi mắt sáng quắc, Kim-đỗ lấy làm mừng lắm, đến ngày đầy tháng thì đặt tên cho là Tinh-nương, đến khoa binh-ngọ niên hiệu Gia-hựu, Kim-đỗ đi thi, đỗ Tiến-sĩ, phụng chỉ bổ tri-huyện Ngô-giang phủ Tô-châu tỉnh Giang-nam, tức thì thẳng yên lên ngựa, tới nhậm chức, rồi lại sai bốn tên người nhà tin cần về Quảng-dông đón phu-nhân và tiểu-thư tới huyện. Người nhà về tới Quảng-châu, đưa tờ chinh phu-nhân, phu-nhân xem song lấy làm mừng quá vội vàng cùng Kim-tinh-nương thu xếp xuống thuyền, dương buồm vắn lái thẳng đường Tô-châu, thuyền đi tới hồ Phiên-dương, thốt nhiên gió thốc sóng cồn, vắn thuyền tan vỡ, bọn thủy thủ chết rất nhiều, Lâm-thị phu-nhân may gặp thuyền chài cứu sống,

Tinh-nương bấy giờ mới lên bảy tuổi, cũng bị lớp sóng vô tình cuốn mất. Nguyên lai ở trong hồ ấy có một con dết nước thành-tinh tác quái, bị long-vương sai thủy thủ bắt về thủy-tinh-cung trị tội, con tinh-dết không chốn vào đâu được mới lột bỏ nguyên-hình, đem linh-hồn nhập vào cái sắc tinh-nương, may gặp Đào-hoa thánh-mẫu đi hội dao-chì giở về, mới cứu tinh-nương đem về đồng dây phép, đến năm hai mươi bảy tuổi, Thánh-mẫu bảo rằng: nay thầy cho con xuống trần, con phải theo ba điều thầy dặn này: một là dẫn dâm-dục, hai là dẫn diết-dóc, ba là dẫn rượu thịt, con phải kinh giữ không được chái lệnh, Tinh-nương vâng mệnh, lấy lạ thầy rồi bay xuống núi Phi-nga chuyển bảo đổi tên là Đông-phi nga, Đông-phi-nga ấy ở ngoài thành huyện Chương-phổ, ngoài thành chừng một trăm dặm, có một chỗ gọi là nương-tử-chại. Hôm rằm tháng tám Kim-tinh Nương-nương lên núi hái thuốc luyện đan, bay qua vườn hoa vua Nam-mân, bỗng thấy Bão-nguyệt công-chúa đang ngắm giăng ở dưới bách-hoa-dì, tức thì thổi một cơn gió lốc, đem công-chúa về, thu làm học-trò

dạy học phép thuật, đến hồi mười sáu tuổi, một hôm nương-nương cùng công-chúa đi hái thuốc về, bảo công-chúa rằng: Thầy xem t'iên-văn, về cõi đất Nam-mân, có mấy chục tia sáng chói bốc lên, bất nhật cha con đem binh ra đánh nhau với nhà Tống, Tống chiều có nhiều tay giỏi, sáng mai con nên thu xếp về nhà mà giúp cha con một tay cho khỏi phụ cái công phu con học đã mấy năm giờ. Bảo-nguyệt công-chúa là tạ, đến sáng sớm mai, công-chúa thu xếp, từ lậy nương-nương bốn lậy, nương-nương ban cho một ngọn viêm-quang mai-hoa-phiêu, (cái đào) công-chúa tạ ơn ra khỏi đồng độn t'ồ giờ về, tới cửa ngo-môn, quan hoàng-môn vào điện Ngân-loan tâu rằng. Công-chúa đã về, vua Nam-mân cả mừng, vội vàng đòi vào, Công-chúa vào sân rồng quý lậy. vua Mân hỏi: ngày xưa con bị gió cuốn đi đến đâu? Công-chúa tâu rằng : ngày xưa con bị gió ba đi may nhờ có Kim-tinh nương nương ở đồng phi-nga cứu con đem về đồng dạy học binh pháp, nay sai con về để giúp phụ-vương một tay, vua Mân cả mừng, bảo vào trong cung chào hoàng-hậu. Hoàng-hậu trông thấy ứa nước mắt khóc: nước mắt, công-chúa lậy chào rồi đem chuyện trước kể rõ đầu đuôi, Hoàng-hậu giờ sầu làm vui nói rằng: giả không có nương nương cứu giúp, thì con còn sống sao được, tự đấy công chúa ở luôn trong cung, chẳng cần kể vội. Lại nói đến vua Nam mân là Lam-phượng-cao, giữa ngày rằm tháng riêng năm Gia-hựu thứ ba, đặt một tiệc đại yến ở điện Ngân-loan, hội cả quần thần uống rượu, tiệc đến nửa chừng, vua Mân phán hỏi rằng dân; tức cho Tống triều cứ sai quan lại thúc triều với; cống luôn, cô đã sai thiên-tướng là Mã-thành-thiết giả làm khách buôn sang thám thính hư thực, thành-thiết giờ về tâu rằng:

Triều-dinh nhà Tống thuần những dân-thần lộng quyền rôn; rợ, các trung-thần đều lánh sa, các võ tướng đều ăn dật, ngựa gầy binh yếu, vậy khuyên cô khởi binh

đánh Tống, chẳng hay ý các khanh nghĩ thế nào ? Việt-Chân đại-tướng tâu rằng : nhà Tống đã vô đạo như thế, lại còn cả gan sang đòi triều với Tống, nước ta hiện nay binh cường tướng mạnh, lắm bức anh hùng, chính là lúc nên khởi binh đánh lấy giang-sơn nhà Tống. Nay nhân dịp này cứ sai quan đem đồ vào cống và đưa cho một bức chiến thư, khiến cho vua nhà Tống xem đến phát cáu, tất là phái binh đánh ta, bấy giờ ta sẽ giết cho không còn một mảnh mà về, rồi thừa thắng tiến vào bắt lấy vua Tống, có lo gì cái đất chung-nguyên chả chết về tay ta ! ấy là cái kế ta đòi họ nhọc, không có lẽ nào là không thắng bao giờ. vua Mân cả mừng nói rằng ; Mưu của khanh rất hợp ý ô, cô cứ y kế của khanh mà làm, mới truyền chỉ cho các tướng sắm sửa giáp binh để đợi kỳ đối địch với nhà Tống, quần thần đều tạ ơn tan tiệc. Buổi chiều sớm mai, vua Mân truyền đóng một se vàng bạc đồng thiếc, sai Nhã-li-Nhân đem biểu chương và lễ vật vào cống Tống triều. Nhã-li-Nhân vâng chỉ đem đồ cống đi, ngày đi đêm nghỉ, thẳng đường đi sang, đi tới hoàng-thành, vào cửa tuyên-hóa, tạm nghỉ quán dịch một đêm, hôm sau chỉnh tề áo mũ, đem biểu chương cống vật tới trước ngo-môn thông tin vào, quan hoàng-môn vào tâu rằng: vua Nam mân sai quan là Nhã-li-Nhân vào cống, vua Nhân-tôn cả mừng nói rằng: Nam-mân lâu nay không hầu không cống, nay lại vào cống, nên xá cho tội trước, truyền vào tiến triều. Nhã-li-Nhân thấy đòi liền vào sân rồng, tung hô vạn tuế, rồi đem biểu chương dâng lên quan Chi-lê thái-giám là Trần-Lâm đỡ lấy biểu mở ra để trên long-án, vua Nhân-tôn xem đoạn, mặt rồng nổi giận, truyền đem Nhã-li-nhân ra chém. Thừa-tướng là Bao-chứng ra ban tâu rằng

Bệ-hạ xem biểu, làm sao lại nổi giận lôi-dinh ? Vua Nhân-tôn phán rằng: Nam-mân lâu nay vẫn có ý bất phục, nay dâng biểu vào, lại nói lẩn điều quá ư vô lễ, thật là đáng ghét quá, nay biểu đây, khanh thử coi xem,

Bao-công tạ ơn rồi đứng gần long-án, cầm lấy biểu xem,

BIỂU RẰNG:

« Vua nước Nam-mân là Lam-phượng-cao kính thư cho
« đại Tổng Hoàng-Đế bệ-hạ biết ; thiên-hạ không phải là
« của riêng của ai. chỉ ai có đức là được, từ xưa cũng đã
« như thế rồi, nay nghe nhà Tống vua hèn tôi nịnh,
« chuột bỏ đầy triều, chung-lương lánh mặt ; chính là
lúc vận nước suy nhược đó vậy. Nước Nam-mân ta hiện
« nay phượng-hoàng xuất-hiện, văn có đủ chức yên dân,
« võ có đủ tài định nước, binh hùng trăm vạn, tướng giỏi
« nghìn viên, chính là lúc nhà nước đang thịnh đó. Nếu
« tổng-chiều nhà ngươi nhường nước cho cô, thế là trên
« hợp ý giới dưới thuận lòng người, nhược bằng chấp
« mê không tỉnh, binh lớn tới nơi hối không kịp nữa,
« nên sớm định đi, kéo rồi lại hối.

Ông Bao-công nói, cái này không phải là biểu, chính là một bức chiến-thư đây, Nam-mân không phục vương hoá, bệ-hạ phải cho một đại-tướng đề binh đánh dẹp, mới rõ rệt cái oai lớn của nước ta, đời xưa các nước đánh nhau, không giết sứ giả, nay xin bệ-hạ cho cắt hai tai sứ giả tha cho về nước, cho họ biết rằng bệ-hạ vừa có uy vừa có đức. Vua Nhân-tôn y nhời sai điện tiền võ sĩ đem sứ Nam-mân ra cắt đứt hai tai tha cho về nước, Nhã-lý-Nhân khấu đầu tạ ơn. Vua Nhân-tôn phán rằng : nay tha cho mi về bảo chúa mi rằng bất nhất chấm khởi binh hối tội, chúa mày lau rửa sạch cổ đi mà chịu hình, Nhã-lý-Nhân tạ rồi dỡ ra, cùng bọn quân hầu lùi lui về nước, về tới Nam-mân, đem các sự vua Tống nổi giận định khởi binh đánh tân rõ đầu đuôi, Vua mân chuyễn thảo công-văn, sức cho bộ hạ các sứ chính bị binh-mã đợi ngày giao-công.

Lại nói đến vua Nhân-tôn nhà Tống hôm sau ra chầu sớm, đòi Bao-công vào chầu, bao-công vội vào làm lễ xong, vua cho mang đệm gấm lại bảo ngồi, bao-công tạ ơn ngồi xuống, vua phán ; Nam-mân vô lễ râm cả gan

hạ chiến-thu, làm hồ nhục chằm, chằm muốn khởi đại binh ngự giá thân chinh, chẳng hay ý khanh thế nào? Bao-công tâu rằng, Nam-mân là một nước nhỏ mọn ven sông kề, kẻ đường đất hiểm nghèo, nên sai một viên đại tướng đem binh sang đánh là đủ, can chi nhọc đến thánh thể đi xa. Vua Nhân-tôn phán: nhời khanh cũng phải, chằm ý ý khanh, phán đoạn lại hỏi quần thần rằng; trong bọn các khanh ai có tài làm được nguyên-soái đem binh sang đánh Mân thì tâu lên, nói chưa dứt lời, trong bọn có một người phủ phục tâu rằng: thần xin làm nguyên-soái đem binh sang đánh Nam-mân, thế nào cũng toàn-thắng về chiều, chưa biết người tâu ấy là ai xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ HAI

LỘ HOA VƯƠNG LÊN CHẦU BẢO TẤU

DƯƠNG VĂN QUẢNG PHỤNG CHỈ NAM CHI H

Lại nói đến Vua Nhân-tôn bấy giờ nghe đầu ra nhìn thì là Quốc-thích Chương-mậu, tức là cha Chương-quý-Phi liền phán rằng: Khanh có tài gì? Chương-mậu-Tâu rằng: thần từ thừa nhỏ đã học nên văn võ gồm tài, đem quân bày trận, đắp lũy đóng dinh, cái gì cũng tinh thông cả, nay thần xin đi chinh nam, chỉ trong ba năm, là có thể khải ca về chiều dặng Vua Nhân-tôn cả mừng, phong ngay cho Chương mậu làm Kinh nam Nguyên soái, thưởng cho ba chén ngự tửu, chao cho ấn tướng và cho con ngựa kim hoa. Chương mậu tạ ơn đi ra, vua Nhân-tôn ngự giá về cung. Bao công cũng ngần ngại về phủ. Chương mậu mang thánh chỉ và tướng ấn ra khỏi ngo môn, lên ngựa về phủ, tiền hô hậu hét, cờ giáp sáng tinh, búa sắc nạm vàng, lệnh cờ thêu gấm, trông nhưn tướng nhỏ. hầu kèm hai bên, tiếng la dậy đất, thật là oai phong khác hẳn khi xưa. Tiền quân báo rằng; đằng trước đây là lầu-

thiên-ba phủ Vô-ninh, xin Nguyên súy cho lệnh đi thắng hay xuống ngựa. Chương-mậu nói : ta phụng chỉ nam chinh thân chịu mệnh Vua, sợ gì phủ vô-ninh, nói rồi chuyển quân sĩ cứ đi chân. Lại nói đến Dương-văn Quang hồi ba mươi hai tuổi, hóa làm hạ chôn về phủ Vô-ninh, dấu tên kín tiếng không ra, một là vì nhà nước nhiều quân dân nịnh, hai là vì con cháu họ Dương hiếm hoi, cho nên chán đường công danh mà an nhàn ở nhà đã hai mươi năm, nay mừng sinh được bốn giai, con trưởng là Quang-chính, con thứ là Quang-dũng, thứ ba là Hoài-ngọc, con út là Hoài-ân. trong bốn con thì Hoài-ngọc và Hoài-ân lại dững mồm lắm. Hôm ấy Văn-quảng đang dạy các con học tập võ nghệ ở trong vườn hoa, bỗng thấy chiêng kêu loa hét, ngựa thét người reo, dầm dầm qua phủ, tức thì sai gia tướng ra xem xem ai. Tên gia tướng ra xem một nhát về bẩm rằng : rầm rầm cộ lớn, tiếng chiêng qua cửa mới rồi, là quan Thái-sư Chương-mậu. Văn-quảng hỏi ! Sao giám vô lễ như thế, gia tướng bẩm rằng : hiện nay Nam-mân nổi loạn, Thánh-thượng phong Chương-mậu làm Nguyên-soái đi chinh Mân, thân chịu mệnh Vua, cho nên đánh chiêng đi qua Phủ. Văn-quảng than rằng : Vua ta nhảm rồi, dùng quan văn ấy làm tướng thì làm gì được, đi đánh chuyến này tất là thua hẳn quân thất-phu ấy coi thường nhà ta không có Anh-hùng Đại-tướng, cho nên rầm đi lảo như thế ! Hoài-ngọc thưa ! Chương-mậu coi thường nhà ta, xin cho con đầu vào quân đội nó, một là vì nước lập công, hai là tỏ giỗ cái oai phong nhà ta, khiến cho Chương-mậu không dám khinh thường nhà ta nữa. Văn-quảng nói : Thầy xem thắng ấy chưa lập được công chạng gì, mà đã dám tự tôn tự đại, chẳng có lễ nghi gì. con mà ra với nó, nó tất tìm cách mà hại con. sự ấy con đừng có làm. Hoài-ngọc vàng nhời lui ra, không dám xin nữa, Văn-quảng cũng than thở ít lâu rồi về phòng nghỉ, vợ là Đỗ-nguyệt-Anh thấy chồng buồn

rầu, liền dọn rượu giải buồn tiêu khiển. Lại nói đến Hoài-ngọc về trong buồng nằm, suốt đêm chần chọc không ngủ được, đến canh năm một mình dậy trước các anh, thắp yên mặc giáp cầm kích lên ra vườn sau, thắp đường đi đến giáo tràng, nhìn xem bốn bên vắng ngắt, chả có một ai, ra hỏi thăm các người ngoài phố có một ông già bảo rằng : Nguyên-soái tể cờ từ hôm qua sớm hôm nay chầy ra cửa nam, các quan còn đặt tiệc tiễn hành ở ngoài thập lý chường đình, cho nên chưa đi sa Hoài ngọc nghe nói cả mừng, quất ngựa ra ngoài thập-lý chường đình, nhìn thấy cờ quạt dợp giới, hương giáo sáng quắc, coi chính tề lắm, Hoài-ngọc xuống ngựa, cầm kích xuống đất, buộc ngựa vào cán, đi bộ vào trong đình, quân canh cửa thét rằng ! mi là tên nào, dám cả gan vào chường chung-quân, thét đoạn dơ doi quất luôn, Hoài¹ ngọc cả dạn, bóp cho một cái, tên lính canh ngã nhào xuống đất, rồi vào luôn trước sân khúm núm bẩm rằng : kinh lạy Nguyên-soái, Mạt tướng Dương-hoài-Ngọc vào hầu. Chương-mậu hỏi : mi là con ai ? bẩm cho tường tể ? Hoài-ngọc nói : Mạt-tướng là con thứ ba Dương Văn-quảng, tên tự là Hoài-ngọc. Chương-mậu hỏi ? cha mi năm xưa đã hoá làm hạc bay lên giới mất, sao bây giờ mi dám nói rằng còn ? Hoài-ngọc nói; cha tôi dạn vì kẻ dan-ninh lộng quyền, cho nên về ẩn ở nhà, sinh được anh em chúng tôi, nay nghe nói nguyên-soái nam-chinh, nên mạt-tướng tình nguyện làm Tiên-phong, để báo chút công khuyến-mã. Chương-mậu cả giận nói rằng: cha mi chốn chây, về núp trong nhà, dụng tâm như thế đã là bất thiện lắm rồi, mi lại vô lễ, chái lệnh của ta, quấy dối phép quân, lên vào trung quân, định làm thích khách, nếu không sớm chừ, tất là sinh và chuyền quân đao phủ điệu Hoài Ngọc ra chém. Các quan kinh hoảng, vội vàng tạy khuyên giải, Chương-mậu ngấm nghĩ một tý, lập ngay một kế định làm tội cả Văn-quảng, nên cũng giả lờ bảo khoan không chém vội. Một lát, các quan tan về, Chương

mậu lằm bằm, phen này không giết thì để đến bao giờ nói đoạn chuyện quân đao phủ đem Hoài ngọc ra chém ngay lập tức. Hoài-ngọc thấy quang cảnh như vậy dớt nước mắt ra than rằng; không nghe nhời cha, đến mắc vạ này, hối sao cho kịp nữa ! Lại nói đến Lộ-hoa-vương hôm ấy đem các tướng ra ngoài núi nam sơn bắn tiêu khiển, đến chưa mới giờ về, đi qua giáo tràng, thấy người xem đông đủ, Lộ-hoa-vương vội thúc ngựa đến nơi xem. thấy một đội quân đao-phủ, áp giải một viên tướng quân tuổi trẻ chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt trắng môi son, hình beo vóc hồ, rõ là một bậc tướng tài, vội vàng thét rằng:

Căng khoan, bay ! chúng nhìn ra là Lộ-hoa-vương, vội vàng đến lạy và bầm rằng : chẳng hay thiên-tuế muốn hỏi chi ? Lộ-hoa-vương nói : chúng bay chém viên tiểu tướng kia tên là gì, phạm tội gì ? Chúng bầm rằng ; tiểu-tướng là con giai thứ ba Dương-văn-Quảng tướng quân ở phủ vô-ninh, tên Hoài ngọc, vì sớm hôm nay tự tiện sông vào chung-quân, muốn xin làm tiên-phong, nguyên-soái tôi gắt, chách vì tội rắm sông vào chung-quân, phạm phải quân lệnh, cho sai đem chém để răn kẻ sau. Lộ-hoa-vương nghe đoạn liền bảo : chúng bay căng đem Hoài-ngọc về cung Nam-thanh ta sét rõ nguyên-ủy rồi căng hay, quân sĩ phải vàng mệnh, dẫn Hoài-ngọc theo sau ngựa Lộ hoa-vương thẳng đường về cung nam-thanh, một loáng tới nơi Lộ-hoa-vương xuống ngựa vào cung, chuyện đem hoài-ngọc vào, bấy giờ Hoài-ngọc mới yên lòng, vội vàng quì xuống kêu rằng : xin thiên-tuế cứu cho. Lộ-hoa-vương hỏi xưa nghe nói cha mi hóa hạc bay đi, sự tình thế nào, bầm cho ta rõ ? Hoài-ngọc thưa rằng : cha con vì thấy dân thần lộng quyền, cho nên về ẩn ở trong phủ và đem đầu đuôi sự đầu quân bị đem chém nói rõ đầu đuôi. Lộ-hoa-vương nghe đoạn nổi giận ùng ùng nói rằng : quân dân tộc này hãm hại chung lương, nay lại định

vu oan làm hại cả Văn-Quảng ta phải vào chầu tàu hoàng thượng, bảo cử cho cha mi làm tướng mới có thể bình được Nam-mân, chứ thằng Chương-Mậu kia thì làm trò trống gì được. Nói rồi chuyển tha cho Hoài-ngọc, toan vào chầu ngay, nhưng vì giờ tối, đành phải chờ ngày mai : Sáng sớm tinh sương hôm sau, lộ hoa-vương vào chầu trước vua Nhân-tôn phán hỏi : ngự đệ hôm nay có việc gì mà vào chiều sớm hế ? Lộ-hoa-vương tâu rằng : hôm qua thần ra săn ngoài thành, đi qua giáo-tràng, thấy quân đao phủ áp giải một viên tướng quân tuổi trẻ ra chém, thần tra hỏi ra là con Dương văn-Quảng tên gọi là Hoài-ngọc, xét ra văn-quảng xưa kia hóa nặc về ẩn ở nhà, tuy rằng có tội rồi vua, song cũng là vì dân thần hãm hại, cho nên phải chốn chánh mà thôi, nay nghe thánh-thượng đem binh nam-chinh, liền sai con ra làm tiên-phong, báo ơn cho nước, đủ biết rõ rằng lòng chung vẫn không dứt, đáng cho đem công chuộc tội, nghĩ đến họ Dương cả nhà chung-lương, nối đời một mực, bệ-hạ xuống một đạo chỉ-dụ, phong Dương-văn-quảng làm tướng đeo ấn chinh-nam, mới không ngộ-sự, đứng tiên-đế xưa kia cũng đã từng trọng nhiệm mới nên con, nay Nam-mân là một nước mạnh tợn, nên mới rầm lại hạ chiến-thư, Chương-mậu bất quá là một hạng nho nèn, địch thế nào quân Nam-mân được, nếu cho làm tướng, lâm-sự thua cơ, thế chẳng phải là chỉ tổ cho quân Mân nó cười nó đều không ? ! cứ như ngu kiến của thần, Chương-mậu là kẻ đen lòng thế nào cũng vào tàu vua hãm văn-quảng vào tội chốn là, nên thần vào sớm, rầm tinh nguyện bảo-cử Văn-quảng làm tướng, thế nào cũng bình được Nam-mân, Nhân-tôn phán : chẫm cũng đã biết cái tài của Văn-quảng rồi, nhờ ngự-đệ thật phải lắm ! Nói chưa dứt nhời, ngảnh ra đã thấy Chương mậu đệ sở vào chầu, phủ phục dưới thêm tung hô vạn-tuế rồi, dâng sớ lên, vua Nhân-tôn sai quan thái-dám cầm lấy sớ giải chên long án rồi phán hỏi rằng : có phải Khanh định làm hại Văn-quảng phải không ?

Chương-mậu cả kinh chưa nói được câu gì, vua lại phán luôn rằng :

Khauh là quan văn không quen việc võ, nên đem tướng ấn nhường cho Văn-quảng. Chương-mậu sợ Nhân-tôn trách đến cái tội làm hại Văn-quảng, không dám phân chần gì nữa, khấu đầu tạ ơn, hai tay cầm tướng-ấn dâng lên giả, Nhân-tôn tức thì thảo chiếu sai quan lễ-bộ Trần-ich tới phủ Vô-ninh đòi Văn-quảng vào chầu ngay. Văn Quảng tiếp được thánh-chỉ, vội vàng vào chầu, tung hô vạn tuế. Vua Nhân-tôn ngắm kỹ xem Văn quảng râu năm chòm dài tha thướt, mình mặc áo vải, uy nghi đáng yêu lắm, mới phán rằng: nhà khanh nối đời trung lương, trẫm đã rõ cả, nay trẫm xá cho khanh vô tội mà phong khanh làm binh-nam đại-nguyên-soái, cầm mười vạn binh, sang bình nam-mân, thành công về triều, trẫm lại thăng thưởng cho, phán rồi bảo Văn quảng chỉnh tề áo mũ nguyên-soái vào hầu. Lễ-bộ vội đem mũ vàng áo vàng, dây thêu đai ngọc đến đưa cho Văn-quảng. Văn-quảng thẳng song vào tung hô vạn tuế tạ ơn. vua Nhân-tôn truyền cho lễ-bộ đem tướng ấn trao cho Văn-quảng. Văn-quảng lạy quý xuống tiếp lấy, lại ra tạ ơn, vua Nhân-tôn ban cho ba chén ngự tửu. Văn-quảng tạ ơn uống hết, vua lại phán rằng: quân Nam-mân làm phản, đưa chiến thư đến, làm nhục trẫm lắm, nay trẫm cho khanh cầm đại binh sang đánh, mong rằng khanh chịu khó hết lòng, quét sạch cỗi mân, khải ca về nước, trẫm lại ra chức phong thưởng ho khanh nên cố sao ? Văn quảng tâu: thần chịu ơn lớn của bệ-hạ, dầu đem thân đến chết, cũng chưa báo bổ được muôn một, dám đâu không cố hết sức để báo ơn trên.

Tâu rồi từ tạ giở ra, điếm cho Nhạc-vân làm tiên phong, người ấy là con cháu Nhạc-thắng, tuổi mới ba mươi, dùng một mũi thanh-long-đao nặng tám mươi cân, hiện đang làm chức phiêu-kị tướng quân, điếm Mạnh-định-quốc làm tả-dực, Tiều-đình-quý làm hữu dực, cử Chấn

điện tướng-quân Dương-Đường làm quan tải lương, Hồ-du ên-hiền làm phó-tướng con Vương-quý là Vương định-lục làm tham-quân, Lý-bá-miêu làm Mưu-sỹ, lại điếm cả một bọn dũng tướng như Mã-ân Du-đức-Vương-văn-long Dương-kiến-Chung và cả các tù-tướng cùng theo đi đánh cả. Vua Nhân-tôn lại sai quan đem thưởng cho Văn-quảng một thanh thượng-phương bảo-kiếm, cho phép trước chém sau tâu, Văn-quảng tuân chỉ lĩnh lấy rồi lên Điện-ngân-loan tạ ơn. Vua Nhân-tôn phán rằng: con thứ ba của khanh đâu? nên bảo vào đây. Hoài-ngọc nghe dò, tức thì vào phủ phục sấn rồng, tung hô vạn tuế-vua Nhân-tôn phán bảo: cho khanh bình thân và phong cho khanh làm Chỉ-huy-sứ đi tòng chinh, có công về trăm sẽ lại thăng thưởng cho, Hoài-ngọc tạ ơn, Chương-mậu tâu rằng: thần nghe xứ Nam-mân rất nhiều cái quái lạ mà lại sa cách muôn trùng, đem quân ra sa, nhọc nhằn phi tốn, vả lại Nam-mân vốn không tập quen vương hóa, nay nguyên-soái đem binh đến, nó sợ tất nó xin phục, bấy giờ cùng với nó hòa cho hai nước cùng được yên ổn, có phải là hay cả mọi đường không? Lộ-hoa vương tâu rằng: sự ấy bề-hạ không nên y, Nam-mân lâu nay không vào cống, đã mang tấm lòng bất thiện rồi nay lại dám cả gan sang hạ chiến thư, làm nhục nước lớn nếu không sớm chừ, tất có vạ lớn. Nguyên soái đem thiên-binh tới, nên lấy dứt nước nó đi, để mở mang bờ cõi Đại-Tống cho rộng thêm, mới là cái cách hay nhất chừ. Chương-mậu tâu rằng, ám hại trung lương cứ lẽ nên cách chừ mới phải. Vua Nhân-tôn y nhời tức thì dăng chỉ cách chừ Chương-mậu rồi mới lui châu. Dương-văn-Quảng về phủ vào lạy từ bà là Thái-quân, Thái-quân nói: cháu nay phụng chỉ bình nam các xứ phương nam, rất nhiều quái lạ, nên cho mẹ cháu và cô cháu cùng đi giúp một tay, mới thành công được. Văn-quảng lạy tạ về phòng, Đỗ-nguyệt-Anh tiếp chào rồi hỏi rằng Thiếp nghe chàng phụng chỉ nam chinh, thiếp xin cùng Phi-hà

tiểu muội cùng đi tòng chinh, chẳng hay ý Tướng công thế nào? Văn Quảng nói: mẹ và cô đã cùng tôi đi nam chinh, thì phu-nhân với Phi Hà tiểu muội nên ở lại nhà mà hầu hạ bà, mới là phải đạo làm con làm cháu, Đồ nguyệt Anh kính vâng nhời chồng, liền sắm sửa tiệc rượu tiễn hành. Sáng sớm hôm sau, có Thánh chỉ tới, vua Nhân tôn định đến ngày binh ngọ tháng hai thì xuất quân ra.

Đến hôm ấy Văn Quảng vào triều từ giá rồi ra giáo tràng, sai mổ trâu giết bò, khao thưởng ba quân, tế cò dâu đầy, rồi đến các quan tới tiễn hành, Văn Quảng đều tạ ơn mọi người, rồi lại giở vào từ tạ vua, song rồi tức thì cùng mẹ là Mộc-quế-Anh, cô là Dương-tuyên-Nương và con thứ ba là Hoài-Ngọc con thứ tư là Hoài-Ẩn cùng các viên uĩ-tướng Kim phượng Liên, Phi Vân, Tiêu thượng-Dong cùng khởi hành, ba tiếng pháo nổ, đại binh thẳng đường viết chầy đi, đi quá nửa tháng, thấy trước mặt có một quả núi cao, trên có tháp vàng chói lói. Văn-Quảng hỏi núi đằng trước mặt là núi gì? các tướng bẩm rằng núi ấy là núi Vũ dương. Nguyên soái chuyển lệnh đóng dinh ở dưới chân núi. để sáng mai ta lên yết bái Thượng-đế, các tướng vâng mệnh liền đóng dinh ở ngay giuời thân núi. Chưa biết Văn-Quảng lên núi ra sao, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ BA

YẾT VŨ ĐƯƠNG THẦN THÁNH CHO PHÁP BẢO,

PHÁ NGÔ-CHÂU NGUY-HÓA XIN ĐẦU HÀNG.

Lại nói đến Văn-quảng sáng sớm hôm sau cùng quan: tham-quân là Vương-định-lục, thay đổi quần áo, đi bộ lên-núi, sư-cụ ra tiếp vào chước điện, khua chuông gõ mõ, Văn-quảng vào lễ, song rồi sư cụ pha trà đem lên, Văn-quảng nói ..đem nay xin cụ làm ơn cho ngủ nhờ trong chùa một tối, để cầu thượng-đế chỉ-bảo phương phép bình nam, sư cụ vâng nhời, liền sai các tiểu quét

dọn giường chiếu, và dọn cơm chay thết đãi Văn-quảng, Đêm hôm ấy văn-quảng lên điện thắp hương khấn vái song rồi rở vào chong phòng ngủ, đang lúc mơ màng, bỗng thấy có một thanh-y đồng-tử đến gần nói rằng : tôi vâng mệnh thượng-đế kính mời tinh-quân vào chong hầu, thượng-đế sẽ chỉ bảo cho. Văn-quảng không râm nói gì liền đứng dậy theo đồng-tử dẫn đi. qua một con đường đá, nhác thấy mấy tòa cung điện nguy-nhã, sà soi cột chạm, đồng-tử nói : tinh-quân vào chong điện đi, Văn-quảng ngừng đầu lên xem. thấy chong điện lớn, có một vị tôn-thần ngồi nghiêm-nghị, hai bên các thần-tướng hầu chỉnh-tề. Văn-quảng bước vào phủ phục tung-hô lạy đức Thượng-đế. Thần Văn-quảng vào chầu, Thượng-đế phán : cho phép tinh-quân ngồi, rồi sai đồng-tử pha nước Văn-quảng uống cạn tạ ơn. Thượng-đế phán bảo rằng : tinh-quân phụng chỉ nam-chính chuyến này, còn vất vả chưa biết bao mới thành công được, phải nên cẩn thận, nay ta ban cho một cái thiết-thai-cung và ba cái tên xuyên-vân, hễ gặp có phi-đao-tà-thuật, thì bắn tên này ra, phá được-pháp rồi dơ tay vẫy một cái, tự khắc lại thu về được, lại cho ba quyển thiên-thư, chong đó có đủ cách hành quân bắ chận, dộn-dáp linh thông, sem sét cho kỹ, tự khắc ra chận là đủ tài ứng biến. Văn-quảng cả mừng lạy tạ thượng-đế, theo đồng-tử giở ra, hai bên tung-chú : đều hàng, hặc hươu sùm sít, rẽ qua một cánh đồng rộng, tới đến một cầu đá, dưới cầu nước chảy cuộn cuộn, cá chép vàng chöße, bơi lượn từng đàn, sau, Văn-Quảng lựa vào lan can sem cá, đồng-tử đứng đằng sau đẩy mạnh một cái rồi nói rằng : thôi tinh-chủ về đi, Văn-Quảng ngã nhào xuống nước, dặt mình tỉnh dậy té ra một giắc nam-kha, bàng-hoàng nghĩ ngượng một lúc, lặng nghe Chống canh vừa điểm canh-ba, liền nhồm ngồi dậy, bóng đèn lơ mờ, nhìn chên đằng quá thấy có cung tên và sách thật, Văn-Quảng cả mừng tự nghĩ rằng : Thượng-Đế đã cho ta thần-vật này, đi chuyến này tất là thành

công, sáng sớm mai lên diện lễ tạ rồi cùng Vương-Định-lục từ giã sư cụ và tặng cho mười nén bạc để thêm mua hương dầu, song rồi về dinh, vừa toan phát lệnh giõ dinh sự: thấy quân hầu vào báo rằng ngoài cửa có một đạo-nhân cầu kiến. Nguyên-soái chuyền lệnh cho vào, đạo-nhân vào chường vái chào, Nguyên-Soái mời ngồi, nhieu sem đạo-nhân tướng mạo khác phàm, y như là tiên, mới hỏi rằng: dám hỏi đạo-chưởng tên là chi, tới đây định chỉ bảo cho chi, đạo nhân đáp: Bần-đạo họ Trương, tên là chiệu-hồ, nghe nói nguyên-soái nam-chinh, cho nên lại xin kiếm ít công lao giúp đỡ. Nguyên-soái cả mừng nói rằng: bần soái tài hèn mưu kém, may nhờ đạo-chưởng có lòng yêu, các việc chong quân, xin chỉ bảo giúp. Đạo nhân nhún mình từ tạ, nguyên soái dặn dò các tướng phải kính chọng và phát lệnh khởi chinh. Lại nói đến trương-chiệu-hồ, vốn là một vị kim-dồng, ở trên giới bị chích xuống chần sinh hóa ở trong quả dưa ra, vợ là Đinh-tiên-cô, vốn là ngọc nữ chên giới chích dánh xuống trần, mộng ơn Cửu thiên huyền-nữ thu làm đồ đệ, sau này phá được chận hoàng-hà, thành công cuộc nam-chinh là nhờ sức tiên cô cả. Sự ý sau sẽ biết, lại nhắc đến đại-binh nguyên-soái, ra ngoài ba cửa quan, thẳng đường sang Mân, chưa mấy ngày đã tới địa-phận Ngô-châu. Thành ngô-châu ấy thuộc về huyện Quy-hóa phủ Đinh-châu, cách liên-giang sa năm mươi dặm. Đại-binh Dương-nguyên-soái, tới thành Ngô châu, chuyền lệnh đóng dinh cách sa thành mười dặm, quân thám-tử ngô-châu phi báo vào trong thành cho chủ tướng là Ngụy-hóa biết, Ngụy-hóa nghe báo vội hỏi, người nào làm tướng, quân thám tử đáp rằng: Tống-chiều phong Dương-văn-quảng làm tướng, đem mười vạn binh, đóng dinh cách thành sa chừng mười dặm, xin cho lệnh định sao. Ngụy-hóa thưởng cho thám tử rồi bảo lại: ra xem, để ngày mai ta ra bắt chúng nó. Lại nói đến Văn-quảng hôm sau đem các tướng ra ngoài dinh, bày chận chỉnh

tề đề đợi quân trong thành ra, một lát nghe trong chận nam có tiếng súng nổ, cửa thành mở toang ra, cầu đứt buông xuống, có một phiên-binh ở trong đồ ra, dưới cờ có một viên đại-tướng mặt đen như sơn, đầu đội mũ sắt, mình mặc áo giáp đồng sanh, cưỡi một con ngựa sấm, tay cầm một thanh đao thanh-đồng lớn, hình như một vị thiên-thần, Văn-Quảng ngăm nghía hồi lâu rồi bảo các tướng rằng : tướng kia chắc là bức đại-tài, nếu ta thu-phục được hãn về hàng, thì lo gì chẳng diệt được nam-mân, nói đoạn dục ngựa ra chận, Ngụy-hóa nhìn ra thấy một tướng Tổng đi ra, đầu đội mũ song-long, mình mặc áo giáp vàng, cưỡi con ngựa bạch long-câu, tay cầm ngọn diêm-đồng-sang, mặt mày thanh tú, năm chòm râu giải, quả đáng là một tài nguyên-soái. Văn-quảng thét hỏi, phiên-tướng kia tên chi ? ngụy-hóa đáp : ta là bộ-hạ vua Nam mầu, chức phong ngô-châu đại tướng tên là Ngụy-hóa đây. My là người nào ? Dương nguyên-soái nói : ta là Bình-nam nguyên-soái Dương-văn-quảng ở Đại tổng đây, chúa mi không kinh giữ đạo làm tôi, dám đưa chiến-thư sang Đại-tổng ta, chúa ta nổi giận, sai ta đem binh lại hỏi tội đây, tướng quân sao không bỏ tôi về sáng. có phải không mất cái ngôi phong-hầu không ? Ngụy-hóa nghe nói cả dạn, dơ đao chém luôn, Văn-quảng đưa sang ra đỡ, đánh đến hơn tám mươi hợp, Văn-quảng có ý ngợi khen, nghĩ bụng tướng này chỉ nên dùng trí mà bắt, không thể lấy sức mà bắt được, nghĩ rồi sinh ngay ra một kế, quay ngựa chạy về mé rừng chân đồi, ngụy-hóa phóng ngựa đuổi theo, Văn-quảng thấy Ngụy-hóa đuổi theo, liền quất ngựa một cái, chạy thẳng vào trong rừng, ngụy-hóa cũng đuổi theo vào trong rừng, khi gần tới nơi, văn-quảng thò tay vào cạnh sườn đứt cái lưu tinh-chùy ra lao vào mình ngựa ngụy-hóa, ngụy-hóa vội đỡ không kịp, ngựa bị một chùy, găm to một tiếng, nhảy tung cả bốn cẳng lên, ngụy-hóa ngã xuống đất, văn-quảng vội vàng xuống ngựa nâng dậy nói rằng ; tôi xem

tướng quân là một bậc anh hùng, sao không bỏ tôi về
sáng, ra hàng nước Tống tôi, khi bình-Mân rồi, cùng
hưởng phú quý, có phải hơn không? nguy-hóa nghe nói
cả mừng nói rằng; tôi được thắm cái ơn nguyên-soái tha
không giết, dám xin giốc lòng quý-phục, nhưng cũng xin
cho mặt tướng về trước để phỉ dụ các tướng, ngày mai
mở cửa thành ra đón nguyên-soái vào thành. Nguyên-
soái nói; tướng quân định thế lại càng hay lắm, đó mới
là tôi hiền chọn chủ mà thờ. Nói chưa rất nhời, đã thấy
tam công tử hoài-ngọc cùng với Hồ-duyên-hiền đem binh
vào trong rừng, sợ rằng nguyên-soái sảy sự dủi do,
vào tới trong rừng, thấy nguyên soái với nguy-hóa hai
ngựa đi song hàng với nhau, các tướng chưa hiểu đầu
đuôi thế nào cả, Nguyên-soái chuyển lệnh thu quân, về tới
chương chung-quân ngồi nghỉ, các tướng vào hầu cả một
lượt. Nguyên soái nói; nguy-hóa; đã hàng rồi, ngày mai
cứ việc vào thành thôi, Dương-dịnh-lục nói; tướng phiên
mới hàng, chưa giỡ lòng họ, Nguyên-soái muốn vào thành
phải nên đề-phòng, e có gian rồi. Nguyên-soái nói; nhời
tham-quân nói là rất phải, song tôi xem người ấy có
khí chung-chực, tất là không có lòng quỷ-quyết, ngày
mai đại-binh vào thành, không được quấy nhiễu chăm họ,
nếu chái lệnh là chém, các tướng đều vâng mệnh. Lại nói
đến nguy-hóa đem binh về thành, tới chương chung-quân,
ngồi yên nghỉ một tí rồi nói rằng; Vua Tống là một bậc
anh minh, Dương vẫu-quảng yêu hiền trọng sĩ, ta đã
quý hàng rồi, chúng bay đưa nào muốn theo thì theo,
không thích thì cho tự-tiện, các tướng đều nói; xin theo
mệnh lệnh tướng quân. Nguy hóa cả mừng, liền sai quân
sĩ kéo cò Đại-tống lên, sớm hôm sau mở cửa thành ra
đón Dương nguyên-soái vào, nguyên-soái vào trong
chương, tra sét tiền lương kho dựn rồi yết bảng yên dân,
khao thưởng ba quân, ghi tên hàng tướng nguy-hóa làm
công thứ nhất, đóng quân nghỉ ở ngô châu ba hôm, bảo
cho gia quyến nhà Nguy-hóa cứ ở lại ngô-châu và cho

Trần-bách-lăng chấn-thủ thành ngô châu, song rồi giõ dinh đi, tới thành việt-châu, nguyên-soái truyền lệnh cho đóng dinh cách xa thành năm dặm, ba quân được lệnh, tiếng pháo nổ đân. Đóng dinh yên ng ỉ. Thành việt-châu ấy thuộc về địa phận huyện thượng-hàng phủ dinh châu, cổ tích này vẫn còn cả. chưa biết sự ra thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ TƯ

DÂNG DIỆU KẾ NGUY-HÓA VÀO VIỆT-CHÂU
XIN QUY HÀNG CAO-MINH TUÂN MỆNH MẸ

Lại nói đến quân thám tử Việt-châu vội vàng vào chường bẩm với chủ tướng là Cao-Minh rằng: dám bẩm Nguyên-soái, Đại-tổng thiên-tử sai Dương-văn-Quảng làm Nguyên-soái, đem mười vạn binh tới đánh Ngô-châu, Nguy-hóa dâng thành đầu hàng, nay đại binh đã kéo đến đóng dinh ở ngoài thành Việt-châu này rồi, xin Nguyên soái cho lệnh thế nào? Cao minh nói; nguy-hóa bắt nhân tham sống sợ chết, mới gặp quân hèn, đã chịu ra hàng, là quân sợ chết, chuyển lệnh cho phiên binh coi giữ cửa thành cho cẩn thận, để mai ta ra quyết được thua với quân Tống. phiên binh vâng mệnh sắp sẵn mọi sự để mai đánh nhau. Lại nói đến Dương văn quảng sáng sớm hôm sau chuyển cho quân binh cơm nước no nê rồi sắp hàng kéo ra, ba tiếng pháo nổ, kéo binh đến Việt-châu khiêu chiến, sức thấy pháo nổ đân giới, cửa thành mở phanh, một toán phiên binh ở chong kéo ra, bấy thành thế trận, dưới cờ một viên phiên-tướng, đầu đội mũ vàng mình mặc giáp vàng, mặt đỏ như gấc, cầm dáo lún phún, tay cầm một ngọn kim-dinh-thúc-dương-sáo, cưỡi một con ngựa thanh-tôn. Dương-nguyên-soái ngấm nghĩa rồi than rằng: không ngờ mân-phương có những tướng này, chả chách nó dám hạ chiến-thư với nước ta thật, dứt lời tiến lại hỏi rằng: phiên-tướng

tên Chi ? Cao-minh-đáp : ta là bộ hạ Mân-vương làm chủ-tướng Việt-châu, tên gọi Cao-minh đây, mi có phải là Dương-văn-Quảng không ? Dương-văn-Quảng nói ; chính bản-soái đây, Cao-minh nói : chúa mi đem quân sang sâm phạm cõi ta là nghĩa-lý gì ? mi tính đời, dứt binh về lập tức, thì may ra thoát khỏi làm ma không đầu, không thì ta sẽ cho một mẻ không còn một mảnh nào mà về nữa. Nhạc-vân nghe nói cả giận quát ngựa ra quát to rằng : xin Nguyên-soái không thừa hơi mà nói với nó, để cho mặt tướng lấy đầu nó về. Cao-minh nghe tiếng ngưng đầu lên nhìn, thấy chong chận Tống có một viên đại-tướng xông ra, đầu bịt khăn sanh, mình mặc áo giáp đồng-sanh, cưỡi con ngựa sấm, tay cầm thanh long-đao, lông mày như vàng thép, liền thét rằng tướng kia tên chi ? Nhạc-vân đáp ta là chánh ấn tiền phong dưới bộ binh-nam nguyên-soái Dương-văn-Quảng tên gọi Nhạc-vân đây. Cao-minh chĩa dáo đâm luôn, Nhạc-vân đưa dao ra đỡ, đánh hơn một trăm hợp, chưa phân được thua.

Dương-nguyên-soái chuyển lệnh đánh chiêu thu quân, hai tướng đều về chận. Dương-nguyên-soái về nghỉ trong chướng, Nhạc-vân vào hầu bẩm rằng : mặt-tướng đang định bắt tướng giặc, làm sao nguyên-soái lại thu binh ? Nguyên-soái nói : ta xem tướng ấy đánh nhau với tướng-quân, chưa thấy ai hơn ai kém, sợ rằng hai hồ găng nhau, tất có một bên bị, cho nên đánh chiêu thu quân, để nghĩ một kế, để bắt sống lấy, nói đoạn lại hỏi Ngụy-hóa rằng : lai lịch Cao-minh thế nào, chắc tướng-quân biết giỡ ? Ngụy-hóa nói : Cao-minh là người ở Cao-dương-cương cách sa ngoài thành Việt-châu sáu mươi dặm, thờ mẹ rất hiếu, văn võ toàn tài, tiếng hấn vào làm quan trong thành, nhưng cả nhà còn ở ngoài cửa, nay quân ta mới đến, chắc nhà Cao-minh chưa kịp dọn đi, mặt-tướng với hấn vốn là bạn bát-bái chi giao, khi trước cũng thường lại thăm mẹ hấn luôn, nay mặt-tướng xin đến Cao-dương-cương đánh lừa đem

mẹ hấn về đây. thì lo gì Cao-minh chẳng hàng. Nguyên soái nói kể ấy hay lắm, tướng quân nên làm ngay đi. Ngụy hóa vâng mệnh tức thì đem năm mươi tên lính sắm sửa xe ngựa đi lên sang Cao-dương-cương, tới cửa chại hỏi thăm người nhà, quả nhiên gia quyến Cao-minh còn ở đây cả. Ngụy-hóa cả mừng. bảo người nhà vào thông báo, Cao-thái-thái cho mời vào trong, Ngụy-hóa bước vào làm lễ. Cao thái thái nói lâu nay không thấy cháu lại chơi lòng vẫn áy náy, hôm nay đến chơi, có việc gì không. Ngụy-hóa thưa rằng: hiện nay Đại-tổng khởi binh đánh Việt-châu, Cao hiền đệ tôi phải giữ thành không dám đi xa, cho nên nhờ tôi sang đón cụ và gia-quyến vào ở trong thành, mới được yên ổn. Cao-thái-thái cả mừng nói rằng: cảm ơn cháu lắm lắm, rồi sai thu nhặt hết các đồ vật vạnh trong nhà và con dâu là Lý-thị cháu là Cao-dong cùng bọn tôi đòi hơn hai mươi người cùng đi ra chại, Ngụy-hóa đỡ Cao thái-thái lên xe, Lý thị cũng lên xe Cao-minh lên ngựa, đồ đạc sắp gọn vào xe rồi cùng thẳng đường cái đi, đi vừa nửa ngày, Cao thái-thái vạch màn xe ra nhìn thấy đằng trước có một tòa dinh giải, cờ bay phất phới, cái nào cũng đề hiệu Đại-tổng cả, rất mình lo sợ, thét bảo dừng xe, quân hầu đều là quân Tổng cả, nên cứ mặc thái-thái hò thét, đẩy thẳng vào trong dinh. Ngụy-hóa chạy lại nói: xin được cụ xuống xe, Cao thái thái nói: dinh chại kia là chốn nào thế hiền-diệt? Ngụy hóa thưa rằng :

Thật không dám rồi cụ, Đại tổng khởi binh đánh Mán, cháu đã hàng rồi, chỉ còn cao-minh hiền đệ tướng mình tài giỏi, không thuận về hàng, nên cháu phụng mệnh Dương nguyên-soái đến mời cụ lại, nhờ cụ viết một phong thư, bảo cao-minh về hàng, cùng giúp vua hiền mà vẫn không mất cái tước phong hầu. Cao-thái-thái nói: Tổng thiên-tử là ông vua nhân đức, hàng là phải rồi, nói rồi xuống xe cùng ngụy-hóa đi vào chương-chung-quân,

Dương nguyên-soái biết tin liền ra ngoài đón vào chương sau Mộc-quế-anh và Dương tuyên-nương cũng ra chào, mời ngồi uống nước. Quế-anh nói thẳng cháu Văn-Quảng tôi nói rằng lệnh-lang cụ là Cao tướng-quân rất là anh-dũng, lại rất hiếu thảo, cho nên mời thái-thái lại đây, dám phiền thái-thái viết một phong thư bảo lệnh-lang về hàng, một nhà sum họp, cùng bình dợ mãn, tất là giàu sang mãi mãi, có phải là hay cả mọi đường không Cao-thái-thái nghe nói cả mừng, viết ngay một phong thư đưa cho Quế-anh. Quế-anh lại bảo Dương-hoài-ngọc rằng ; cháu đưa cái thư này cho thầy, để thầy cho người đem đưa sang cho Cao tướng-quân. Hoài-ngọc vâng mệnh, cầm thơ ra chương chung-quân đưa trình Văn-Quảng. Văn-Quảng lấy làm mừng lắm, liền cho tì tướng là Tạ-sinh đưa sang Việt-châu, Tạ-sinh vâng mệnh ra dinh lên ngựa, thẳng đường Việt-châu. Ngụy-hóa lại đem con cao-minh là Cao-dong ra chào Văn-quảng, nguyên soái ngắm xem cao-dong khôi ngô oai vệ, giỗ giòng giống tướng mông, lấy làm vui lòng lắm, tức thì bảo chương sau đặt tiệc thết đãi gia-quyến cao minh. Lại nói đến Tạ-sinh đi tới dưới thành Việt-châu, gọi bảo rằng ; ta vâng mệnh nguyên soái đưa thơ sang đây. Quân canh thành biết, vội vàng vào chương bẩm với Cao minh, Cao minh chuyển cho mở cửa đưa vào, Tạ sinh vào tới trong chương làm lễ chào. rồi hai tay cầm bức thơ đưa chình, Cao minh bóc ra xem,

THƠ BẮNG

« Thơ cho Cao-minh biết : con ơi, cồ nhân dạy rằng : chim khôn chọn cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ. Vua Tống là bức anh-minh giỗ giết, mà con không phải là loài phiên, sao lại cứ cây cái sứt : võ phu, để cho mẹ phải gông chửi. Con có về hàng, thì mẹ mới sống, sự nguy đến nơi, con nên nghĩ kỹ ! »

Cao-minh xem song giạt mình nói rằng : người nào dùng cái kế độc-địa này, ta không hàng thì làm thế nào được. Lang chúa ơi, không phải là tôi không biết nhớ ơn, thế không sao được nữa ! đoạn rồi bảo tạ-sinh rằng ; mẹ tôi đã ở bên tổng, tôi đâu chẳng dám về hàng. Ngày mai tôi xin được nguyên soái vào thành, Tạ-sinh vâng nhờ, từ Cao-minh về dinh báo cho Văn Quảng biết, Văn Quảng cả mừng sáng sớm mai đem quân đến thành Việt-châu, thấy trên thành đã cheo cờ Đại-tổng, cao-minh ra ngoài đón nguyên soái vào trong thành, Cao-minh ra hầu xin lỗi, nguyên-soái ghi vào sổ công lao rồi cha sét tiền lương, yết bảng yên dân, khao thưởng ba quân. Cao minh vào chường sau trông thấy mẹ là Chương thị liền quỳ xuống thưa rằng, đề lụy mẹ già kinh sợ là tội của con. Cao thái thái nói : nguyên-soái yêu hiền kính sĩ, mẹ không phải sợ hãi gì, con nên hết lòng theo nguyên-soái đi mà lập công, còn mẹ và vợ con con thì ở lại Việt châu này, con nên ra bẩm với nguyên-soái xem. Cao-minh vâng mệnh ra chường chung quân bẩm với Văn-Quảng, Văn-Quảng bằng lòng, đóng dinh nghỉ ở việt-châu ba hôm, rồi mới âm âm kéo thẳng sang phúc lương. quân sĩ bẩm rằng : đã đến thành phúc-lương, nguyên-soái chuyển lệnh đóng dinh cách sa thành mười dặm, chưa biết sự ra thế nào, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ NĂM

THÀNH PHÚC- LƯƠNG HẠP QUÂN CÙNG GIÁP CHIẾN.
NHỊ-THÁI- TỬ CHÊN CÁNH BÌ PHI- ĐẠO.

Lại nói đến đại-binh của Dương-nguyên soái tới ngoài thành Phúc-lương, đóng yên dinh chại. Quân-thâm-tử bên Phiên tức thì phi ngựa vào chong thành. thẳng vào chong tả thừa-tướng phủ bảo tin, tả-thừa-tướng là Tiêu-binh vội vàng vào chiêu tàu cho vua Mân biết. vua Mân liền hỏi các quan công Khanh rằng: có văn tự liệu rằng binh

ình lương đủ, tướng mạnh quân hùng, nên mới dám hạ
chiế-nthur cho Đại-Tổng. Không ngờ vua Tống nổi giận
thật. Sai Dương-văn-Quảng làm nguyên-soái, đem binh hỏi
tội, đã phá mất hai thành Ngô-châu Việt-châu rồi. Hiện nay
đại-binh đã tới nơi, sã-tắc nhà có dễ thường nguy mất.
Các khanh có ế gì thoải được bình Tống không ? Tiêu-
bình tâu rằng hong thành Phú-lương của ta còn những
hơn hai mươi vạn phiên binh; tướng giỏi còn hơn trăm
viên, nay nên sai đại-nguyên-soái Tiết-hùng đem binh ra
đóng dinh chẹn ở ngoài, không cho binh Tống vào gần
thành, binh tống ở sa lại, lương thảo không đủ, chỉ độ
một năm hay nửa năm là phải lui về, bấy giờ ta
đem đại binh đuổi theo mà giết, binh tống tất là thua to
Vua-mân ý nhờ, sai Tiết-thiên-hùng làm nguyên-soái,
Khương-đạt làm tiên phong, đem năm vạn phiên binh
ra giáo-tràng tế cờ, song rồi kéo ra ngoài thành Phúc-
lương chừng năm dặm thì đóng dinh lại. Binh tống biết
tin, vào báo cho Dương nguyên-soái biết, nguyên-soái
nghe báo, liền kéo đại-binh ra ngoài dinh, bày thành
hế chận, hai bên chiêng chốang vang giời. Dặng cờ sẽ ra,
nguyên-soái nghển đầu ra nhìn, thấy trước cờ phiên có
một viên phiên tướng, đầu đội mũ sư-tử, mình mặc áo
giáp đồng xanh, tay cầm một lưỡi tuyên-hoa-phủ, cưỡi
một con ngựa năm sắc, Dương-nguyên-soái cầm doi ngựa
chỏ và bảo rằng : chủ mi lâu nay sinh lòng lão lếu,
ý muốn làm phản, nay ta phụng chỉ sang hỏi tội đây, mi
mau mau về báo cho chúa mi, đem đầu ra hàng, thì sẽ
tha cho cái chết, nếu còn ương ngạnh, đến lúc phá thành,
ngọc tan đá lở, thì hối cũng không kịp nữa. Tiết-thiên-
hùng nói : chúa mi lòng tham dạ muốn, sãm lẩn côi ta,
nay ta với mi một sống một mái chứ không nghe. Dương
nguyên-soái nói : mi là tên chi, dám cả gan nói lão làm
vậy. Tiết-thiên-hùng nói : ta là bộ hạ vua Mân chức Đại-
nguyên-soái tên gọi Tiết-thiên-hùng đây, dứt lời vùng búa

bỏ ngay, Nhạc-vân ở trong chận sông ra, đưa ngọn thanh long-đao ra địch, tiên phong bên phiên là Khương-đạt thúc ngựa múa sang ra chợ chiến, nguy-hóa bên Tổng chận đưa đao ra đỡ, tướng phiên là Dư-chung vác chùy-tiết cương tiên ra, Hoài-ngọc trong chận Tổng vác ngọn hỏa kích ra đỡ, phiên tướng ngũ-nhân vác đao ra chận. Tổng tướng là Mã-ân ra địch, hai bên chống chận vang giới bụi bay mù mịt, tối tăm giới đất, ai nấy đều thi tài võ nghệ, giở hết oai thần, tiếng deo dan động cả núi Dương-nguyên-soái đứng ở cửa chận, xem các tướng hai bên, chanh dầu chưa ai hơn kém, nóng lòng nóng ruột, đỡ ngọn kim sang sông vào đâm thẳng vào mặt Tiết-thiên-hùng, Thiên-hùng đưa búa ra đỡ, phiên-tướng là Mộc-thành thấy Dương-nguyên-soái ra chận, vác đại-đao ra đánh giúp, bị Văn-quảng phẫn khởi thần-uy đâm ngay cho một nhát. Mộc-thành ngã lăn xuống đất, quân tổng vội vàng ra cải lấy đầu mang về. Dương-hoài-ngọc đánh với Dư-chung ba mươi hợp đâm chùng Dư-chung một kích vào đùi. Dư-chung quay ngựa chạy mất, ngũ-nhân với Mã-ân đánh hơn hai mươi hợp, bị Mã-ân quật cho một dẫn vào dĩa mặt chết lăn xuống đất. Khương-đạt với nguy-hóa, đánh nhau ngót bốn mươi hợp. Khương-đạt thế không địch nổi, tể ngựa chạy về còn Tiết-thiên-hùng với Nhạc-vân đại-chiến hơn một trăm hợp, chưa ai được thua. Dương-nguyên-soái quăng một cái tru-tinh-chùy ra. Tiết-thiên-hùng đỡ không kịp, bị một chùy vào cánh tay, vội vàng quay ngựa chạy vào chận. Binh Tổng đuổi theo đánh giết, binh phiên chết đến hơn nghìn người. Dương-nguyên-soái thấy giới đã sắp tối, mới chuyển hội chiến thu quân, một chận ấy binh Tổng được đại-thắng. Tiết-thiên-hùng thu-nhặt tàn binh về dinh, đến đầu canh một, dặn tiên-phong là Khương-đạt giữ dinh, rồi vội về gọi cửa thành phúc-lương vào thẳng điện Ngân-loan. Bảo thái-rám vào tâu với Mân-vương, bấy giờ vua Mân đang nói chuyện việc đánh nhau với tiều-phi ở tây-cung, sự thấy

thái-dám vào quỳ tâu rằng: Tiết-nguyên-soái muốn vào tâu bệ-hạ một việc cần kíp, hiện đang đứng chờ ở điện ngân loan Mân-vương huyền chỉ đòi Tiết-thiên-hùng vào tâu cung hầu, Tiết-thiên-hùng nghe tin đòi, liền theo thái-dám vào tâu cung chiều-kiến. Vua Mân phán cho khanh ngồi, và hỏi sự đánh nhau với Tống được thua thế nào, Tiết-thiên-hùng tâu rằng: thần phụng-mệnh đem binh ra thành, có đánh nhau với binh Tống một chận to, hết mất hai đại tướng là Mộc-thành ngũ-nhân, ti-vương mất ba mươi người, còn phần bị thương thì rất là nhiều, thần cũng bị Văn-quảng đánh phải một dùi, chịu thua chạy về, nên nay lại xin lĩnh tội. Mân vương nghe tâu chong lòng lo sợ, mặt mũi buồn dàu. Nhị-thái-tử Lam-phi đứng hầu ở bên quỳ xuống tâu rằng:

Phụ vương chớ lo, để cho con ra giết cho chúng một chận cho không còn một mảnh nào mà về. Mân-vương nói: con có tài thế, thật sùng lòng cha, nhưng mà phải nên cẩn thận mới được. Lam-phi vâng chỉ, cùng với Tiết-thiên-Hùng ra ngoài thành ngay đêm hôm ấy, các tướng đều ra đón dước, thái-tử bảo cho nghỉ cả, để sáng mai ra quyết dước: thua với Tống binh. Các tướng vâng mệnh, dàu về đấy nghỉ. Lại nói đến Dương-nguyên-soái đại-thắng, về ghi công lao cho các tướng, sớm hôm sau lại đem đại binh ra trước dinh-phiên khiêu-chiến, lẳng nghe thấy ba tiếng pháo nổ, cửa dinh mở tung, một toán phiên-binh kéo ra, bày thành thế chận, hai chận đối nhau, cò sắp hai hàng, có một viên tướng phiên ở trong tế ngựa ra, đầu đội mũ vàng, hai bên cầm lòng chĩ, mình mặc áo giáp vàng tía, cưỡi một con ngựa tía, tay cầm một lưỡi đao đồng sanh, Dương-nguyên-soái quát ngựa ra hỏi rằng: Phiên-tướng tên chi? Lam-phi đáp, ta nhị-thái-tử nước Mân tên gọi Lam-phi đây, lữ mi có gì dám sang sâm cướp cõi nam-mân ta, thật là đáng tức, mi nên rút quân về nước mau, không thì ta giết cho một mảnh cũng không còn. Dương nguyên soái nói: cha mi không biết

giữ đạo làm tôi, sinh lòng phản chác, cho nên ta đem binh sang hỏi tội. Nay đất nước nhà mi gần về tay ta hết mà lại còn chưa biết hối à ? Lam phi cả giận dơ dao chém liền, Nhạc vân đưa thanh long đao ra đỡ, đánh nhau tới hai mươi hợp, Lam phi mạnh giỏi lạ thường, Mạnh định-Quốc thấy Nhạc vân địch không nổi. Tể ngựa ra đánh giúp, Tiết-thiên-Hùng vác búa ra ngăn đánh, Tiêu đình-Quý múa hai búa ra chặn. Khương Đạt đưa sang đón liền, hai bên trông chận dầm dầm, cờ phùng địch thủ tương gặp tài cao, đánh nhau hăng lạ, cát bụi mịt mù. Nhạc vân cố đánh với Lam phi được sáu mươi hợp, thế không địch nổi, quay ngựa chạy về, Lam phi thúc ngựa đuổi theo, Dương-hoài-Ngọc vác kích ra địch, đánh được hai mươi hợp, liệu sức không đánh được, quay ngựa chạy về Lam phi cũng phóng ngựa đuổi theo, Hoài ngọc cặp kích vào yên ngựa, dứt bảo đao cung ra, cầm tên lang-nha vào, quay cổ lại ngắm bắn thẳng vào cổ họng Lam phi nghe tiếng dây cung, tên đã gần đến nơi, cầm dao gạt một cái, tên rơi xuống đất, Hoài ngọc thấy hán gạt được, lại bắn luôn một phát nữa, Lam phi dơ tay ra bắt mất, Hoài ngọc sợ toát cả mồ hôi ra. Hoài ân thấy thế vội vàng vác phương thiên đại kích ra đánh giúp, được hai mươi hợp, bị Lam-phi chém một nhát mạnh. lách đờ không kịp, thùng thầu áo giáp, sạt một miếng vai to, ôm vai chạy chốn, Lam-phi lại đuổi chân sang, Vân-Quảng múa sang ra quát rằng : không được làm hại con ta, coi sang đây dứt nhời ngọn giáo thẳng đâm, Lam-phi đưa dao ra đỡ, đánh hơn trăm hợp, chưa phân được thua. Tiên-đình-Quý đánh nhau với Khương-đạt được ba mươi hợp, bị Đình-Quý bổ cho một nhát búa vào giữa mặt chết lản xuống đất. Mạnh-định-Quốc đánh với Tiết-thiên-Hùng được hơn hai mươi hợp, thì thua chạy, Dương-nguyên-soái thấy giờ đã gần tối, mới hồi chiêng thu quân, Dương-nguyên-soái về dinh, tra điểm binh mã,

thiệt mất và trăm, lấy làm buồn bã, ngồi thừ một lúc rồi sai đem thuốc dấm dịt cho Hoài-ân ! Song rồi hỏi các tướng rằng : con vua Mân là Lam phi khỏe mạnh lạ lùng ta không đánh nổi được, biết tính làm sao ? Vương-dinh-Lục nói :

Tướng phiên tính kiêu ngạo lắm, hôm nay thắng chận, ban đêm tất không đề phòng, ta đem quân vào cướp dinh, tất là thành công, Nguyên-soái nói : Kế ấy hay lắm, rồi lập tức chuyển lệnh sai Cao-minh và Ngụy-hóa đem một nghìn binh, người ngậm mớ, ngựa bỏ nhạc, lặng lẽ vào cướp dinh phiên. Lại nói đến Nhị thái-tử thắng trận về dinh, Tiết-thiên-hùng vào hầu bẩm rằng : Thái-tử anh dũng thật không ai bằng, Hôm nay mới đánh một chận, xem chừng quân Tống đã sợ vỡ mặt rồi, đó thực là hồng phúc của chúa công ta, rồi chuyển cho dọn tiệc mừng công thái-tử, uống mãi đến canh hai. Người nào cũng say khướt rồi về yên ngủ. Đến hồi canh ba, chợt thấy hiệu pháo nổ liên thanh, Tống binh đã bật lửa sông vào, đèn đuốc sáng trưng, y như ban ngày. quân Tống sẵn thắng vào trung quân. Thái tử Lam-phi đang dức, dật mình tỉnh dậy, vội vàng lên ngựa ra dinh, Tiết-thiên-hùng cũng vác búa lên ngựa theo hầu Thái-tử, Dư-chung vác đao lên ngựa ra khỏi chướng, gặp Cao-minh, Cao-minh cầm đao đâm thẳng, Dư-chung đưa đao ra đỡ, đánh được mười hợp, bị Cao-minh đâm một mũi sáo, chết lả xuống đất. Ngụy-hóa đánh với Lam-phi được ba mươi hợp, Ngụy-hóa thua chạy, Cao-minh đánh với Tiết-thiên-hùng được độ bốn mươi hợp cũng bị thua chạy, rút quân về dinh bẩm rằng vì Lam phi khỏe quá, nên không sao đánh được. Dương nguyên-soái lại càng lo lắm. Đang lúc ngồi ngẫm nghĩ, chợt thấy Mộc-quế-anh ở chướng sau ra, thấy Văn-quảng ngồi buồn dầu ra mặt, mới hỏi vì cớ chi, Văn-quảng thưa rằng : vua phiên có một đứa con gọi là Lam-phi, khỏe mạnh lạ thường, con bị nó đánh thua luôn mấy chận mới

rồi dùng kế cướp dinh, lại bị nó đánh thua, cho nên con lo buồn. Mộc-quế-Anh nói: để mai mẹ với cô con thử ra chận xem, Nguyên-soái vàng nhờ. Lại nói đến Lam-phi thấy binh Tống đã lui, mới về điểm sét binh mã, thiệt mất hơn một nghìn người, Lam-phi nổi giận dùng dùng nói rằng : quân Tống hay dùng quỷ-kế, cho nên quân ta thường bị thua luôn, làm náo động cả đêm, mất cả giấc ngủ, thật là đáng tức quá, mai mà nã được, ta sẽ sể nhổ ra từng mảnh, hết chửi lại dũa, làm nhảm đến sáng, cơm nước song liền đem binh đến trước dinh Tống khiêu chiến. Binh Tống vào báo, Nguyên-soái sai Hoài-ngọc vào chường sau mời Mộc-quế-anh và Tuyên-nương ra trợ chiến. Mộc-quế-anh thấy mời, liền cùng Tuyên-nương lên ngựa ra ngoài, Nguyên-soái đem ba quân ra dân chận. ngọn cờ sắp đứng hai hàng. Lam-phi nhìn sang, thấy có hai viên nữ-tướng ở trong chận ra, liền thét rằng Nữ-tướng kia tên chi ? Mộc-quế-anh nói Ta là mẹ Bình-nam-đại-nguyên-soái Dương Văn Quảng tên gọi Mộc-quế-anh đây, dứt nhời dơ dao chém thẳng, Lam-phi đưa dao ra đỡ, đánh tới hai mươi hợp. Mộc-quế-anh liệu không đánh nổi mới quay ngựa chạy về Lam-phi phóng ngựa đuổi theo. Quế-anh thò tay vào túi móc lưỡi phi đao lá liễu ra tung lên trên giới, liền thấy một ánh hồng quang nhoáng xuống. Lam-phi đỡ không kịp, bị một da vào dũa ánh tay, cắn răng nhin đau, quay ngựa chạy về. Dương-nguyên-soái dơ cờ lệnh phất một cái, quân tống cùng tướng sang, giết chết binh phiên, không biết bao nhiêu mà kể. Quế-anh dơ tay lên giới vẫy một cái, phi đao lại dơ xuống, chuyển lệnh trống đánh, thẳng chận kéo về. Lại nói đến Lam-phi thua chạy về chường, kêu đau dầm dĩ, Tiết-thiên-hùng lo sợ cuống cuống, mới chuyển các ty tướng dữ dinh và hầu thái tử, rồi vào ngay trong thành phúc-lương tàu báo.

Chưa biết sự ra làm sao, xin xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU

HIỀN THÂN THÔNG CHIẾU HỒ THỜI ỐC ;
CẦU PHÁP BẢO CÔNG CHÚA MUỘN PHAN.

Lại nói đến vua Mân đang ngồi ở trong cung, bỗng thấy thái giám vào tâu rằng Tiết-thiên-Hùng có việc kíp về tâu, chưa có chỉ chưa dám vào. Vua Mân liền phán cho đòi vào ngay. Tiết-thiên-hùng vào cung, phủ phục tung hô vạn tuế, Vua Mân phán hỏi : thái tử đem binh ra chận được thua thế nào ? Thiên-hùng tâu rằng : Nhị thái tử quả là anh dũng vô địch, đánh với quân Tống mấy chận, đều đại thắng cả, sau ở trong chận Tống có hai nữ tướng ra chận, một người tên là Tuyên-nương, một người tên là Mộc-quế-auh, cùng ra đánh nhau với thái tử, dùng phi đao chém vào cánh tay thái tử, hiện nay thái tử thì kêu đau hơn hót, mà nữ tướng nhà Tống thì lắm phép nhiều thuật, nên thần phải về tâu báo để bệ hạ biết. Mân vương nghe báo, sợ dun cả người. Thoắt thấy bảo-nguyệt công-chúa vào tâu rằng : phụ vương không phiền phải lo. Con có thuốc tiên chữa được anh con khỏi ngay, không có ean gì. Trong dinh Tống có yêu thuật ấy, con không ra chận, sao đánh tan được. Mân vương nói : nhưng con phải cẩn thận lắm mới được, công chúa vàng mệnh, thắng đai mặ giáp, cùng với thiên hùng cùng đi ra ngoài dinh, các tướng đều ra chào, công chúa đáp lễ rồi vào dinh sau thăm thái tử thấy Lam phi bị thương đau lắm, vội, vàng lấy viên thuốc tiên ra, lấy nước mài đặc, phết vào cánh tay, lập tức khỏi ngay. Công chúa lại bảo thái tử rằng : để đến mai em sẽ ra chận, giết cho binh tống không còn một mảnh mà về, để báo cái thù phi-đao cho anh. Thái-tử cả mừng. Sáng sớm hôm sau, bảo-nguyệt công-chúa cùng nhị-thái-tử lam-phi, nguyên-soái Tiết thiên-hùng, nổ ba tiếng pháo, mở toang cửa dinh, kéo đến chước dinh Tống bày chận khiêu chiến, liền thấy trong dinh tống có tiếng pháo nổ gian, cửa dinh vừa mở, một đội binh tống xông

ra, bầy thành thế chận, Dương-nguyên-soái đứng dưới
cờ nhìn sang, thấy trong chận phiến có một viên nữ
tướng môi son má phấn, đầu đội mũ phượng vàng.
mình mặc áo giáp vàng chạm, trên đầu lông chim trĩ đôi,
giới gót xen vàng ba tấc, mình cưỡi ngựa bạch, tay cầm
kim sang, quát ngựa ra trước nói rằng : chúng mi làm
hại anh ta, nên nay ta ra chận để báo cái thù phi đao cho
anh ta đây. Dương nguyên soái ra nói : nữ tướng kia tên
chi ? Công-chúa đáp : ta là con gái vua Mân tên gọi Bảo-
nguyệt công chúa đây, đũa nào không sợ chết thì đem
đầu ra đây. Nhạc-vân nghe nói nổi giận, quát ngựa ở trong
chận ra thét rằng : con danh kia không được nói láo,
nhìn dao đây. công chúa đưa sang ra đỡ, hai bên chiêng
chống vang lừng, tiếng reo dầm dĩ, đánh tới hai mươi
hợp, công chúa tự liệu không địch nổi, quay ngựa giả
cách thua chạy, Nhạc-vân không biết là kế đánh lừa,
liền phóng ngựa đuổi theo, công chúa thò tay vào túi,
móc mai-hoa phiêu ra, quay mình quăng lại, Nhạc-vân
vội lánh, nhưng không kịp, bị một phiêu vào cánh tay,
đau dứt lả lưng, quanh ngựa chạy chốn, công chúa đuổi
theo định đâm nhạc vân. Mạnh-địch-Quốc vội vác dao ra
cứu, đánh hơn mười hợp, công chúa lại quay ngựa chạy.
Mạnh-định-quốc thét : con mừng con kia chạy đi đâu,
liền đuổi theo lại, công chúa thấy mạnh-định-quốc đến
gần, lại móc phiêu ra quăng thẳng vào mặt, trúng ngay
vào má, máu chảy đầy mặt, quay ngựa chạy chốn, công-
chúa đuổi theo tới gần, thẳng sang đâm vào lưng, chươg
triệu hồ cưỡi dùa bay ra múa gươm đỡ lấy, cứu Mạnh-
định-quốc về chận rồi lại ra thét rằng : đánh thương
tướng ta, hãy coi bao kiếm đây ! công chúa đưa sang
ra đỡ, đánh hai mươi hợp. công-chúa lại quay ngựa
chạy. Trương chiêu hồ đuổi theo. công-chúa móc phiêu
ra quăng lại, Trương chiêu Hồ thét to rằng : con mừng
con kia, người khác sợ phiêu của mày, chứ ta không có

Còn nữa

Chuyện vui

Con nai xứ Lâm-Giang

Người xứ Lâm Giang đi săn được một con nai, đem về nhà nuôi. Đàn chó ở nhà trông thấy, ngoắt đuôi giở giải sủa lại định cắn. Người chủ dạn, bênh nai mắng chó. Từ đó, ngày ngày đem nai đến gần chó, bảo cho quen nhau, cho đùa với nhau. Lâu lâu, chó đều theo như ý chủ. Nai nhón dần lên, quên mất cả mình là nai nữa. Cho rằng chó là bạn mình, sò dầy nhẩy quẩn, càng ngày càng quen chó sợ người chủ, cũng tỏ ra ý quẩn-quýt bồn dớn, có khi dục cả lưỡi. Ba năm sau, nai đi ra ngoài cổng chơi, thấy ngoài đường đầy những chó, chạy cuống lại định đùa. Chó ngoài trông thấy vừa thích vừa tức sủa lại nhay nhá. Bừa bãi trên đường Nai đến chết vẫn không tỉnh.

LIÊU TÔN-NGUYỄN

Trên thì giới, giời thì-đất, người ở quăng giữa, làm thế nào cho ra người mới không uổng. Lục-tượng-sơn. Học giả tâm phải vui mà tự mình thì phải làm cơ khổ. những người có tiếng là học vấn không ai là không ở trong cái khổ mà dục nên.

LƯU-TẬP-SƠN

SÁCH MỚI ĐƯƠNG IN SẮP SONG

Kiểm-tiếp hiệp Kỳ-chung-kỳ

KÍNH CẢO ĐỘC-GIẢ CHƯ TÔN

Hiệu chúng tôi mới xuất bản chuyện lần này là lần thứ nhất, nên đã dụng công kén một bộ chuyện có ý nghĩa chính đính, có sửa đổi kĩ càng, từ đầu chí cuối, đều có vẻ khí phách hùng hồn, anh hùng dũng mãnh mà về cuối lại có lắm phép kiếm tinh kỳ, lắm tướng tài xuất chúng, để các độc giả mua vui chong những lúc gió mát giăng thanh chè khan cơm vãn, không phải là không có thú phiêu nhiên xuất chần vậy. Xin các độc giả chiếu cố cho hoặc mua từng số, hoặc mua chọn bộ, xin cứ đến bản hiệu hoặc viết thư cho bản hiệu, bản hiệu xin vui lòng đưa hầu ngay, ở sa xin cho thêm tiền cước. Sau này bản hiệu lại xin tiếp bộ Hồng-phấn-kiếm hiệp để các ngài giám thưởng cho.

Ích chí thư quán

86, Route de Sinh-từ Hà-nội căn bạch